

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Clavdii Aqua-Vivae Societatis Iesv Præpositi
Generalis V. Meditationes In Psalm. 44. et 118**

Acquaviva, Claudio

Coloniæ Ubiorum, 1616

4 Accingere gladio tuo super femur tuum, potentissime.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50645)

Pfal. 64. prophetatum, Benedices coronæ anni benignitatis tuæ. Annus benignitatis aduentus Christi: in quo benignitas, & humanitas effusa est. Corona anni perfectio ipsa & consummatio: corona decoris, corona abundantia, corona gloriæ. Benedices coronæ anni benignitatis tuæ, & campi tui replebantur vbertate. In Hebræo significantius, & rotæ, vel orbitæ tuæ stillabunt pinguedinem. Vt vbicunque curru secundo vehitur, stillet pinguedinem, eam mirum, qua repleti animam suam cupiebat Psalmista. Veinam & anima mea saginaretur illa, vt fieret in me, & quod sequitur, Et labijs exultationis laudabit os meum.

Pfal. 62.

4. Accingere gladio tuo super femur tuum, potentissime.

Post speciem, & gratiam labiorum agit de virtute bellica, Quia Sponsa erat primo liberanda, deinde custodienda.

Iam incipit narrare aliam laudem, à virtute, fortitudine, pugnandi præstantia. Sed mirum videri poterit ferè initio epithalamij, post gratiam labiorum, & pulchritudinem, quæ suauitatem redolent, & amabilitatem, repete in gladium, & bella prorumpere. Considerandum hic agi de Sponsa, quam Rex sibi elegit, & adsciuuit, vt ad regale Diadema, & consortium Regni proueheret. Hæc autem Sponsa captiua erat, & misera seruitute ab hostibus ferocissimis premebatur. Hanc ergo vt eriperet, gladio, bello, & fortitudine multa opus erat. O rem admirabilem, ô mysterium incom-

pre-

prehensibile. Talem Christus elegit Spon-
sam captiuam, oppressam, rebellem, alie-
nam, auersam, infirmam. Ita ne? Opus ha-
buit gladio illa Maiestas, cui subest, cum
voluerit, posse? prorsus ita. Nam vincendi
erant hostes, ipsa liberanda, adducenda ad
Sponsam vinculis caritatis, amoris cuspide
faucianda: custodienda deinde ob maxi-
mam & eius imbecillitatem, & impugnan-
tium improbitatem.

Accingitur autem gladio, sed super fe-
mur, id est, super humanitatem, & carnem,
quæ femore designatur. Nam miro modo
per carnem, per infirmitatem, per passio-
nes & pugnavit, & vicit.

In femore
re huma-
nitatis
gladius
diuinita-
tis.

Isa. c. 27.

At quali gladio? dicat Isaias. In die illa
visitabit Dominus in gladio suo duro, &
grandi, & forti super Leuiathan serpen-
tem vectem: & super Leuiathan serpentem
tortuosum: & occidet Cetum, qui in mari
est. Vt merito Vineam meri, quæ est Eccle-
sia, in die illa (vt subiungit) cantet ei can-
tica liberationis, & laudis, epinicia pro vi-
ctoria, quia contritis hostibus liberata est,
& exaltata. Qualis igitur gladius est? gla-
dius Deitatis: vt teterrimus hostis, dum
capit, capiatur: dum irruit, ruat: dum per-
sequitur mortalem, incidat in Saluatorem.
Horum autem hostium tam immanis fuit
strages, tam augusta de ijs victoria, vt me-
rito triumphatori, Coeli, terra, inferi colle-
tentur. Sic etenim suam Christus consum-
mavit

S. Leo ser.
9 de Pas.
Victoriae
Christi
excellen-
tia.

mauit virtutem, vt in ipso, & per ipsum omnes, qui in eum crederent, triumpharet. De quo singulari, diuinoque triumpho sic Apostolus. Et expolians principatus, & potestates traduxit confidenter (id est, exemplum, & spectaculum fecit omnibus, vt derisui essent, & ostentui) palam triumphans illos in semetipso. Quis enumeret fufos hostes? sublatos sacrilegorum nidores sacrificiorum, muta reddita Dæmonum oracula, vbiq; erectos Christi victoris titulos, domitum orbem non ferro, sed ligno, expulsos Dæmones ad hominum infirmorum voces, solo signo victricis Crucis vel incredulos, & Iudæos malignis spiritibus incussisse timorem: Sanctorum Martyrum cineres inuictis olim aëreis potestatibus intolerandos fuisse: in Insulis, quæ longè sunt, Crucis adorata mysteria: denique Tyrannos, & Dominatores Orbis Spirituales Nequitias etiam armillis Christi, vt est in Iob, id est, infirmis quibusque membris eius fuisse deuictas?

Coloss. 2.

Iob. 04.

Victus.
Dæmon.
gladio
diuinitatis: victa.
Sponsa.
gladio
caritatis.

Sed quoniam Sponsa, seu anima quæque liberari ab nocte non poterat, quamdiu à Sponsa auersa similitudinem peruersæ voluntatis captiuantiū non relinquebat, non potestatis solū gladio aduersus Dæmones, sed alterius generis gladio erga captiuam erat agendum, gladio (inquam) amoris: quousq; ad intima cordis eius pertingente, vsque ad diuisionem animæ, ac spiritus.

com-

compagum quoque, ac medullarum, relictis hostibus ad sponsum tota rediret. Forti omnino cuspede opus erat, vt penetraret in cor eius. Dabis eis, inquit Ieremias Domino, scutum cordis, laborem tuum. Dare autem dicitur non emolliendo. Duritia quippe cordis scutum est impenetrabile: quod labor tuus, id est, Domini, vocatur, quia in eo maxime laborauit, vt amore in intima penetraret. An non laborauit? Nec in omni mundi fabrica tantum fatigationis auctor assumpsit. Nec mirū, inquit Bernardus, si libenter inhabitat Cœlum hoc Dominus Iesus, quod vtique non quomodo ceteros, dixit tantum vt fieret, sed pugnauit, vt acquireret; occubuit, vt redimeret.] Et re vera eadem Passione, qua hostes vicit, vulnerauit & Sponsam. Quid enim efficacius ad amorem? Quid penetrabilius? Illabitur fortiter, & placidè in medullas, & modis omnibus mundi, ac sui ipsius amorem validissimè extundens, in Sponsum transfert. Nām obstabat cœcitas, qua Deum minimè cognoscebamus: Passio autem Christi potenter illuminat. Obstabat mundi, & creaturarum amor, qui occupat, & capit: sed quid fortius expellit omnem mundi, & rerum eius amorem, quam Christi Passio? Obstabat paupertas, & nuditas, ne ad eum accederemus: sed quid ditius thesauris inuestigabilibus sanguinis Christi? Obstabat deiectio, vilitas, & humilitas

*Ier. Tr. 3°**Serm 27.
in Cant.**Eadem
passione,
qua Spō-
sus hostes
vicit, vul-
nerauit &
Sponsam.*

litas nostra: sed quid altius prouehit? ut merito S. Augustinus exclamarit. O medicinam omnibus consulentem, omnia tumentia comprimentem, omnia tabescentia reficientem, omnia superflua refecantem, omnia necessaria custodientem, omnia perditia reparantem, omnia deprauata corrigentem. Quis iam se extollet contra filium Dei? Quis de se desperet, pro quo tam humilis esse voluit filius Dei? Quis beatam vitam esse arbitretur in ijs, quæ cõtemnenda esse docuit filius Dei? & cetera, quæ diuinitus prosequitur. Sed & S. Bernardus dulcissime. Quid enim faciat considerata tanta, & tam indebita miseratio, tam gratuita & sic probata dilectio, tam inopinata dignatio, tam inuicta mansuetudo, tam stupenda dulcedo? Quid, inquã, hæc omnia faciãt, nisi ut cõsiderantis animam ab omni penitus prauo vindicatam amore ad se mirabiliter rapiant, vehemẽter afficiant, faciantq; præ se contemnere quicquid nisi in contemptu horum appeti non potest? Nimirum proinde in odore vnguentorum horum Sponfa currit alacriter, amat ardentem, & parũ sibi amare sic amata videtur, etiam cum se tota in amore perfrinxerit. Nec immerito. Quid magnũ enim tanto, & tanti repẽsatur amori, si puluis exiguus totum se ad redamandum collegerit, quẽ illa nimirum Maiestas in amore præueniẽs, tota in opus salutis eius intenta conspicitur? Perpendo
omnia

*De Agone
Chr.
c. 11.*

*Tract. de
dilig.
Deo.*

omnia. Denique id mihi Psalmista postulare videtur cum ait: Vre Domine renes meos, & cor meum, quoniam misericordia tua ante oculos meos est, & complacui in veritate tua. Misericordiam per excellentiam, & eminentiam super alias omnes, opus Passionis intelligo. Inter omnia enim opera misericordiae Dei, quae ab initio salutis sunt impensa mortalium, nihil est mirabilius, nihilque sublimius, quam quod pro mundo crucifixus est Christus. Ergo qui semper ob oculos hanc excellentem misericordiam habet toto corde, & cor, & renes, id est, animam totam, & concupiscentias carnis, corpusque totum diuino amoris igne cremari postulat: & complacet sibi, atque suavi quadam pace quiescit, ac placide delectatur in veritate non solum exhibitionis tantae rei, quam creberrima sponsione per os Sanctorum, qui à seculo sunt, Prophetarum, sponderat Deus; sed etiam in veritate, quam suo tempore exhibendam non dubitat de pollicitationibus regni: ut nimirum & floribus nunc fulciatur, & malis, ut amore languescens tandem fructibus dulcissimis Crucis Christi potiatur in patria.

Iam verò per potentiam ab hostibus captiuatoribus liberata, per amorē in thalamum adducta, nequaquam omnino secunda est, sed diligenti custodia tum propter summam infirmitatem, & mutabilitatem, tum ob inimicorum implacabile odium, impug-

Psal. 25.

Misericordia
Dei per
excellen-
tia opus
Passio-
nis.

*S. Leo ser.
3. de Pas.*

Quomodo
Spog-
sa custo-
diatur.

gnationemque perpetuam, per iugem protectionem seruanda, & custodienda est. Rapi-
 pitur enim mox, & miserè perit, nisi fulmè-
 ta manus sue supposuerit Sponsus, nisi val-
 lauerit eam per circuitum. Proinde lectu-
 lum Salomonis sexaginta fortes ambiunt
 omnes tenētes gladium, & ad bella doctis-
 simi propter timores nocturnos. O summiā
 nostram fragilitatē! o summiā equè Spon-
 si clementiam! Adhibet custodes Angelos,
 qui nos ambiunt, qui animam, in qua ipse
 requiescit, vigili custodia seruent. Propter
 timores autem nocturnos (sumus enim in
 tenebris, versamur inter hostes, quotidie
 de vita periclitamur) Angelis suis manda-
 uit de nobis. Quis, quibus, de quo? ait S.
 Bernardus, Deus, Angelis, de nobis. Magna
 fiducia. Sed quid, si addas, quod & ipse ad
 custodiam nostri gladio accinctus est? De-
 nique non solum ab hostibus ipse custodit:
 sed nec ab amicis aliquādo patitur inque-
 rari. Adiuro vos, ait, Filie Hierusalem, ne
 suscitetis, neq; euigilare faciatis Dilectam
 donec ipsa velit. Magna plane, & ambien-
 da custodia. Olim Cherub flammeum, at-
 que versatilem habentem gladium ante Pa-
 radisum ad custodiā ligni vitæ collocavit,
 iuste id quidem; sed ad hominem arcen-
 dum. Nunc verò ipsum lignum veræ vitæ
 Christum in Paradiso cordis Sponsæ loca-
 uit: ibique non ad arcendum, sed ad ser-
 uandum illi perpetuo esum vitalis arboris,
 in quo

Cant. 3.

*Ser. 17. in
Psal. Qui
habitat.*

Cant. 8.

in quo vita ipsa consistit, Spiritum scientie cum gladio versatili, ardentique locauit, amorem scilicet ardentem in corde constituens ne contingat Christum amittere. O pietatem, o amorem! Cauta esto Anima: fructum hunc vitæ custodi cælesti scientia. Amoris gladium perpetuo vibra; custodi tibi Christum. Denique omnia profunde, omnia perde, ne ipsum perdas. Vide autem tu quo te vsque prouexerit, vt fortem te esse contra hostes faciat: nec solū ab illis tutus, sed eos persequaris, & vincas. Eo triumphatoris victoria excreuit. Ipsa olim captiua, ipsa infirma, ipsa nihili de hoste triumphas. Persequar, ait anima sancta, inimicos meos, & comprehendam illos, & non conuertar, donec deficient. Et cōminuam eos vt puluerem ante faciem venti, vt lutum platearum delebo eos. Hæc victoria Christi Dei mei, hæc Sponsæ fortitudo, hæc gloria. Fugatur enim Amalec, & deletur, sed manus Solij Domini est, virtus magnitudinis, & excelsæ Maiestatis illius. Pugnatur Iosue, sed manibus Mosi orantis in monte victoria deputatur. Extendit in Caluarie monte sublimior Moses manus suas, & vincit Israel. Trade, inquit, Deus hoc auribus Iosue, nempe vt sciat alium pugnare, & alium vincere: & intelligat mysterium. Ipse Iesus Sponsus in nobis & pugnatur, & vincit. Et qui pro nobis, ait Cyprianus, semel vincit, semper vincit in nobis. Merito bellum Domi-

Non solum custoditur Sponsa, sed & ipsa pugnat, ac vincit.

Psal. 17.

Exod. 17.

Ibid.

Ep. 9 edi.

Pamm.

Domini

Exod. 17. Domini nuncupatur, merito altare erigitur à victore, & vocatur illius nomen altaris, non fortitudo manus meæ, non robur brachiorum meorum, sed Dominus exaltatio mea. Intelligat hoc anima vt grata fit, & humilis: quo omnia in autorem cum gratiarum actione referat.

5. Specie tua, & pulchritudine tua intende, prosperè procede, & regna.

FVturam prophetiam, & Regni progressum per exhortationem, ad faustam precationem ex magnitudine, & vehementia desiderij pronuntiat. Dicit autem vel superioribus connectens, quasi per appositionem, gladium, quo vicit, speciem esse, & pulchritudinem, vel sequentibus iungens, quod in idem recidit, specie, & pulchritudine regnaturum.

1. Mac. 1. Intendere autem est sibi viam facere, pergere in victoria, quod de Alexandro dicit Scriptura. Pertransijt vsque ad fines terræ, & siluit terra in conspectu eius: ita facilem, & felicem ac prosperum successum habuit.

Abac. 3. Prosperè procede. S. Hieronymus, Prosperè ascende, more scilicet regio, & triumphali vel super equum, vel super quadrigam. Qui ascendes, ait Abacuc, super equos tuos, & quadrigæ tuæ saluatio. Quam
autem